

Памылка шантажыста

Казімір Казлоўскі вяртаўся дахаты вельмі няўпэўненай хадой. Імпульсы аб правільных кроках, якія дасылалі нагам мазгі, скажаліся праходзячы страўнік, дзе асела не менш за літр выпітага алкаголю. Казік вельмі весела адзначыў з сябрамі павышэнне па службе і зраз, прыкрываючы плашчом бліскучыя міліцэйскія пагоны з новай зорачкай, якая сведчыла, што з гэтага дня ён старшы лейтэнант, спяшаўся схавацца ад вачэй начальства за ўтульнымі дзвярамі ўласнай кватэры. Там невыносныя папрокі жонкі і цешчы наконт яго апухлага ад гарэлкі твару ніяк не маглі паўплываць на службовае становішча. Казлоўскі ўжо дацягнуўся да доўгачаканага пад'езда і нават падняў правую нагу, каб пераступіць парог, як за плячамі пачуў спакойны, упэўнены, але не прадказваючы нічога добрага голас:

— Яшчэ адзін крок і ўсе непрыемнасці, якія можна нажыць на міліцэйскай службе незаконна прадаючы кантрабандыстам талоны на праезд мяжы без чаргі, зваляцца табе на галаву проста з неба! Таму іх можна будзе лічыць Боскай карай!

Старшы лейтэнант не рызыкнуў наклікаць на сябе такія нябесны праклён. Ён паставіў правую нагу назад,

крышку падумаў, паспрабаваў прыкінуцца цвярозым і павярнуўся тварам да ўладальніка голасу. Перад ім стаяў мужчына гадоў трыццаці. Казік мог бы пабачыцца, што ніколі раней яго не бачыў і зараз не хацеў бы бачыць, але перспектывы нейкай там страшнай кары не натхнялі яго на спыненне размовы.

— А цябе, я так мяркую, неба паслала мяне ўратаваць, — робячы выгляд, што затрымаўся толькі для таго, каб закурыць, сказаў афіцэр міліцыі. — І ты за свае паслугі хочаш атрымаць кампенсацыю на дарожныя расходы з нябёсаў.

— Адгадаў з першага разу, — пагадзіўся новы знаёмы. — Я нават і не здагадваўся, што ў міліцыю часамі прымаюць разумных людзей. А што, калі табе адразу даць мне тры тысячы долараў, і я знікну з твайго жыцця як знікаюць ранішнія зоркі, нават не тлумачачы чаму ты мне вінен?

— А што, калі я выклічу зараз сваіх калегаў і цябе, з упрыгожваннямі на руках, яны бясплатна завяжуць проста ў пекла?

— Тупейшая думка. А спачатку ты мне здаваўся дастаткова інтэлектуальным чалавекам. Калі ты паспрабуеш рэалізаваць свой бязмозгі план, то трапіш у гэтае пекла сам, хутчэй чым твая тоўстая жонка паспее цябе разбуць. Лепш сядай на лаўку і памяркуем, ці справядліва пабудаванае наша грамадства.

Казлоўскі пагадзіўся. Ён стараўся не паказваць, што дыхаць стаў як карась на сушы. А яго новы знаёмы, зручна разваліўшыся на лаве, працягваў даводзіць неабходнасць сваёй нябеснай місіі.

— Працаваў я кантрабандыстам. Работа не самая лепшая, але пракарміць сваю сцярвозную жонку і нашых дзетак-гультаёў так-сяк атрымлівалася. Ды вось аднаго разу на маёй дарозе з’явіўся ты. Можна памятаеш. Ты пераправярыў маю машыну пасля мытнікаў, напісаў рапарт, што я вёз не тое і не туды, і мяжа

для мяне зачынілася як дзверы сусветнага банка для жабрака з Лацінскай Амерыкі. З тае пары я боўтаўся па горадзе як бясполы воўк-гермафрадыт, каб знайсці хоць нейкі заробак. Але высветлілася, што я нічога рабіць не ўмею. Такія людзі могуць хіба што быць карыснымі толькі ў міліцыі, і я пачаў сваё расследаванне. Я перапісаў нумары ўсіх машын, якія чамусьці ездзяць толькі ў тваю змену, і чамусьці ўсе праязджаюць мяжу без чаргі. Я нават сфатаграфавалі, як ты бярэш у кантрабандыстаў грошы за талоны, як дамаўляешся са знаёмымі мытнікамі і памежнікамі, каб не правяралі патрэбных табе людзей, як камбінуеш розныя аферы з замежнымі грамадзянамі. Гэта для мяне было шокам. Я згубіў веру ў праваабарончыя органы. А жыць без гэтай чыстай веры невыносна. І тады я вырашыў звярнуцца да твайго сумлення. Можна ты падзелішся са мной незаконным прыбыткам і такім чынам урэгулюеш сацыяльную справядлівасць. Я ж цябе не прасіў правяраць маю машыну. Сам залез, таму сам ва ўсім і вінаваты. І прашу я за сваю непасільную працу ўсяго тры тысячы долараў. Роўна столькі, колькі я мог зарабіць за гэты перыяд, каб ты не сунуў свой доўгі нос у багажнікі чужых машын. А як не, то пастараюся твайму начальству давесці, што я лепшы следчы за цябе, бо ты ў мяне знайшоў нашмат менш парушэнняў, чым я ў цябе.

Казік, не гаворачы ні слова, паляцеў дахаты з хуткасцю цунамі. Праз хвіліну вярнуўся, сунуў шантажысту ў кішэнь грошы і хапіў таго за грудзі.

— А цяпер паслухай мяне. Я даў табе колькі ты прасіў і нават трохі больш. Каб меў на таксі, якое будзе вазіць цябе па коле, далёка ад маёй хаты. А калі ты яшчэ раз прыйдзеш па грошы, то я заплачу. Але не табе, а тым хлопцам, якія тваю галаву пакруцяць тры разы па гадзіннікавай стрэлцы, а пасля назад. Будзеш выглядаць як жывы, але толькі выглядаць.

Седзячы ў хаце, Казлоўскі ўвесь час стараўся ўспомніць, калі ён затрымліваў гэтага кантрабандыста. Але не змог. А кантрабандыст паклаў грошы ў кішэнь, сеў у таксі і дастаў нейкую паперу. Зверху быў надпіс „Спіс прозвішчаў і хатнія адрасы міліцыянтаў, што працуюць на мяжы”. Ён выкрасліў прозвішча Казлоўскі і стаў гаварыць сабе пад нос.

— Не, гэта не ён. Я зноў памыліўся. Ужо які раз. Але нічога. Буду працягваць шукаць таго гада, што маю машыну правяраў. Ужо не так шмат у спісе засталася неправераных.